

(ΑΠ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 351

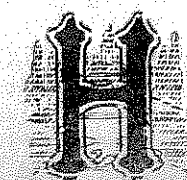
* ΕΤΟΣ ΙΕ *

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΚΥΡΙΑΚΗ 8 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1960 (Π.Ο.Η.)

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

Ο ΣΚΟΠΟΣ ΑΓΙΑΖΕΙ ΤΑ ΜΕΣΑ ;

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ήθικη είναι ἀ-πόλυτος εἰς τὰς θέσεις τῆς δι' αὐτὴν «τὸ καλὸν οὐκ ἔστι καλόν, ἔάν μὴ καλῶς γένηται». Δὲν δύνασαι, διὰ νὰ δώσης ἐλεημοσύνην, νὰ κλέψῃς οὐτε διὰ νὰ ἐκδιώξῃς τὴν πορνείαν, νὰ φονεύσῃς τὴν πόρνην.

Καὶ ἡ χριστιανικὴ ἠθική, ὡς γνωστόν, στηρίζεται ἐπὶ τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως, ἀφορᾷ δὲ ὅλας τὰς σχέσεις τοῦ πιστοῦ, εἴτε αὗται ἔχουν ὡς ἐπικέντρον τὴν οἰκογένειαν, εἴτε τὴν Ἐκκλησίαν, εἴτε τὴν κοινωνίαν. Δυστυχῶς εἰς τὴν ἐποχὴν μας ἡγνοή-

«Ἐστω δὲ ὁ λόγος Ὑμῶν ναὶ ναί, οὐ οὐ· τὸ δὲ περισσὸν ἐκ τοῦ πονηροῦ ἐστίν».

(Ματθ. Ε', 37)

θη αὐτὸς ὁ χαρακτήρ τῆς Χριστιανικῆς ἠθικῆς καὶ παρατηρεῖται μία ἐπικίνδυνος προσπάθεια ἐκσυγχρονισμοῦ αὐτῆς. Οὕτω εἰς τὴν οἰκογένειαν εἰσῆχθησαν ἀρχαὶ καὶ συνήθειαι ξέναι πρὸς τὴν χριστιανικὴν αὐστηρότητα, δικαιολογούμεναι ὅμως «ἐπαρκῶς» ἀπὸ τοὺς ὁπαδοὺς τῆς συνυπάρξεως Θεοῦ καὶ Μαρωνᾶ, Χριστοῦ καὶ Διαβόλου! Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν ἐχαλκεύθησαν σχήματα ἀπογοητευτικοῦ «ἐναρμονισμοῦ» τραγικῶν ἀντιθέσεων! Δύνασαι, λ.χ., νὰ διοργανώσῃς ἐσπερίδας καὶ παννυχίδας, ὅπου οἱ καπνοὶ τῶν σιγαρέττων, αἱ φλυαρίαι τῶν μεθύνοντων, αἱ

ἡδυπάθειαι ἀσέμνων γυναικαρίων, οἱ χυδαῖοι ἔρωτισμοὶ ἀμαρτωλῶν γερόντων, συγκροτοῦν μεγαλοπρεπὴ πομπὴν τοῦ Σατανᾶ καὶ νὰ χρησιμοποιῇς τὰς εἰσπράξεις τῶν συγκεντρώσεων αὐτῶν διὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν Ναῶν, περίθαλψιν ὀρφανῶν κ.λ.π.! Ἐπίσημος ἐπιστράτευσις τοῦ Σατανᾶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου!!! Διὰ τὴν ἐπιστράτευσιν του ὅμως ὁ Σατανᾶς ἀκριβοπληρώνεται καὶ τὸ τίμημά του εἶναι ἡ ἀπώλεια ψυχῶν.

Καὶ αὐτὸς ὁ ἔρμαφροδιτισμός, καὶ αὐτὴ ἡ χλιαρότης, καὶ αὐτὴ ἡ ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς ἱγνύαις χολώτης τῶν ταλαιπώρων εἰσῆλθε ἀναιδῶς καὶ

εἰς τὴν Ἐκκλησίαν!

Διὰ νὰ εὐχαριστήσωμεν τὸ ἐκκλησίασμα (δηλαδὴ τοὺς πελάτας τῆς ἐνορίας) καταργοῦμεν τὴν πατροπαράδοτον Βυζαντινὴν μουσικὴν καὶ ἐπιβάλλομεν τοὺς ἀγρίους λαρυγγισμοὺς τῆς εὐρωπαϊκῆς διὰ τὸν αὐτὸν λόγον καταβιβάζομεν τὰς βυζαντινὰς ἀγιογραφίας καὶ ἀναρτῶμεν τὰς παχυσάρκους μαντόνας τῆς Δύσεως, διαγράφομεν τὰς εὐχὰς τῶν μυστηρίων, ἀναστέλλομεν τὴν ἰσχὺν θείων καὶ ἱερῶν κανόνων καὶ οὕτω εἰς τὴν θέσιν τοῦ θεοσυστάτου ὀργανισμοῦ, ποὺ λέγεται Ἐκκλησία, τοποθετοῦμεν ἓνα φαιρδὸν κα-

τασκεύασμα, πού μάς υπενθυμίζει τὸν φούρνο τοῦ Νασρεδίν-Χότζα!

Αὐτὴ ἡ ἀσυδοσία, αὐτὸς ὁ ἀχαλίνωτος ἐκβιασμός τῶν θέσεων τῆς ὀρθοδοξίας, (κανόνων, ἐθίμων, παραδόσεων), καὶ ἡ αὐθαίρετος προσαρμογὴ τῶν πρὸς τὰς ὑποκειμενικὰς ἡμῶν ἀντιλήψεις συνιστοῦν ἀποκαρδιωτικὸν καὶ ἐπικίνδυνον φαινόμενον!

Φαινόμενον τοῦ ὁποίου ἡ διάρκεια ἐπαπειλεῖ αὐτὴν ταύτην τὴν Ἐκκλησιαστικὴν φυσιογνωμίαν τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ ὁδηγεῖ βραδέως μὲν, ἀλλ' ἀσφαλῶς εἰς τὸν προτεσταντισμόν!

Τοῦτο δὲ ὄχι μόνον διότι πραγματοποιεῖται κραυγαλέα καὶ ὑβριστικὴ ἀσέβεια πρὸς τὸ θεῖον καθεστὼς τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀλλὰ καὶ διότι δημιουργοῦνται προηγούμενα ἐν τῇ Ἱστορικῇ πορείᾳ, τὰ ὁποῖα θὰ δικαιολογήσουν ἐπαρκῶς μίαν προγραμματισμένην καὶ συνειδητὴν ἀποστασίαν τοῦ μέλλοντος!!

Ἡ Χριστιανικὴ Ἠθικὴ καὶ γενικώτερον ἡ Ὀρθόδοξος πίστις δὲν τίθεται εἰς πλειστηριασμόν. Ἡ ἔχει κύρος Θεῖον καὶ ἐπομένως ἀπασαί αἱ ἀλήθειαι καὶ αἱ συστάσεις αὐτῆς εἶναι σεβασταὶ ἢ εἶναι ἀνθρώπινον κατασκεύασμα, ὁπόταν καὶ ἐὰν ἐξ ὁλοκλήρου ἀπορριφθῇ εἰς οὐδὲν βλάπτει.

«Ὁ πταίσας ἐνὶ γέγονεν πάντων ἔνοχος»!

Καιρὸς νὰ γίνῃ ἀντιληπτὸν τὸ τοιοῦτον καιρὸς νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι συνιστᾷ ἀπαίσιον φαρισαϊσμόν ἢ ἐκλογὴ ὠρισμένων στοιχείων (τῶν καλῶν καὶ συμφερόντων) καὶ ἡ περιφρόνησις ἄλλων.

Οὐδεμία δικαιολογία ἰσχύει παρὰ τῷ Θεῷ! Ἡ ἀνθρωπίνη πονηρία δὲν δύναται οὐδέποτε νὰ ἀντικαταστήσῃ τὴν πρόβλεψιν τοῦ Θεοῦ. Ἐπομένως ἐὰν μία πράξις μας δὲν εἶναι σύμφωνος πρὸς τὰ ἐπίσημα καὶ ἅγια κριτήρια τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως, εἶναι ἀπορριπτέα καὶ ἔνοχος.

Εἶναι ὑφίστη ἡ τιμὴ, ἀλλὰ καὶ ἀπροσμέτρητος ἡ εὐθύνη ἡμῶν, διακηρυζάντων, ὅτι ἀγωνιζόμεθα διὰ τὴν ΑΚΡΙΒΕΙΑΝ. Χάριν αὐτῆς ἀπὸ τοῦ 1924 ἀπεδύθημεν εἰς ἓνα σκληρὸν ἀγῶνα, ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀντικανονικῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογιακοῦ καθεστώτος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ὅχι, εἶπαμεν, δὲν δύναται μία ἐπὶ μέρους Ἐκκλησία νὰ ἀλλάξῃ τὸ ἡμερολόγιον, δι' οὗ ἐκφράζεται ἐξωτερικῶς ἡ ἐνότης τῆς πίστεως, χωρὶς ἀπόφασιν Πανορθόδοξου Συ-

νόδου. Καὶ ὁ ἀγὼν αὐτὸς ἔλαβε διαστάσεις, συνεκίνησε πλήθη, ἀνήχθη εἰς περιωπὴν συμβόλου καὶ ἀπετέλεσε ἰσχυρὰν τροχοπαίδην κατὰ πάντῳ νεωτερισμοῦ. Σύνθημά του κατέστη· «μὴ μέταιρε ὅρια αἰῶνια, ἃ ἔθεντο οἱ πατέρες σου».

Ἄγῶν μὲ παγκόσμιον ἀκτινοβολίαν! Ὁλίγοι ὁμῶς κατενόησαν τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ! Ἄλλοι ἤρχησαν νὰ παρεξηγοῦν τὰς θέσεις τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ καὶ νὰ καταλήγουν εἰς συμπεράσματα αὐτόχρημα ἐγκληματικά· ἄλλοι πάλιν ἀπετόλμησαν καθαιρεῖν κανόνων καὶ διέπραξαν ἀντικανονικότητας πρωτοφανεῖς εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς Ὀρθοδοξίας.

Εἰς οὐδὲν ὠφελεῖ ὁ ἀγὼν αὐτός, ἐὰν ἐν ὀνόματι, δῆθεν, αὐτοῦ, καταργήσωμεν κανόνες καὶ παραδόσεις, πού ἐσεβάσθησαν οἱ αἰῶνες. Ὁ σκοπὸς δὲν ἀγιάζει τὰ μέσα· τὸ δὲ γνώρισμα τῶν ὁπαδῶν τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ θὰ πρέπει νὰ εἶναι ὁ σεβασμὸς πρὸς ὅλα τὰ σημεῖα, πού συνιστοῦν τὴν ἀγίαν πραγματικότητα τῆς Ὀρθοδοξίας.

Πολλοὺς, ἔξαφνα, ἀπασχολεῖ τὸ πρόβλημα τῆς Ἠγεσίας καὶ τείνουν τὸν δείκτην τῆς δεξιᾶς χειρὸς πρὸς τὸ πραξικόπημα τῶν γνωστῶν ἀντικανονικῶν χειροτονιῶν! Τί νὰ κάνωμεν, λέγουν, ἀνάγκη, ἦτο! καὶ ἀπαντῶμεν: οὐδεμία ἀνάγκη παρέμεινε ἀπρόβλεπτος ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὸ καθοδηγῆσον τοὺς πατέρας εἰς τὴν διατύπωσιν τῶν κανόνων καὶ τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῆς παραδόσεως! Οἱ τὰ πάντα καλῶς διαταξάμενοι Ἅγιοι Πατέρες παρέδωσαν εἰς ἡμᾶς πλήρη τὸν θησαυρὸν τῆς πίστεως, μὴ ἐπιδεχόμενον προσθήκης ἢ ἀφαιρέσεως, ἀλλὰ ἀπροφασίστου καὶ εὐσεβοῦς μόνον ὑπακοῆς.

Στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου.

Διερχόμεθα ἡμέρας πονηράς. Τὸ πνεῦμα τῆς αὐστηρότητος ὑποτονεῖ. Ἡ πειθαρχία πρὸς τοὺς θεῖους καὶ ἱεροὺς κανόνες χαλαροῦται. Ἡ ἀνθρωπίνη σοφιστεία καὶ παλιμβουλία ἀνήγαγεν εἰς περιωπὴν ἡθικῆς ἀρχῆς, τὴν ἀνῆθικον ἀποψιν «ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα». Ὅχι! μυριάκις ὄχι! Ἡ θέσις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς ὅλα τὰ σημεῖα ἐκφράζεται διὰ τῆς συστάσεως τοῦ Παύλου. «Τὰ πάντα ἡμῶν εὐσχημόνως καὶ κατὰ τάξιν γενέσθω». Τὸ καλὸν οὐκ ἔστιν καλῶς, ἐὰν μὴ καλῶς γένηται. Πᾶσα ἀπόπειρα δικαιολογίας παρεκκλίσεως ἀπὸ τὴν αὐστηρὰν καὶ βασιλικὴν γραμμὴν τῆς ἐν παντὶ ἀκριβείας καὶ τῆς προσαρμογῆς τῶν πράξεών μας πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας, ἀποτελεῖ μάχην καὶ ἔριν νομικὴν καὶ ἐπικίνδυνον φλυαρίαν!

Ἐὰν δὲν πρυτανεύσῃ τὸ πνεῦμα αὐτό, πρὸς τὸ ὁποῖον καὶ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ δὲν δύναται νὰ συστήσῃ τὰ ἀντίθετα, τότε ἀσφαλῶς θὰ ἀφυπνισθῶμεν μίαν ἡμέραν καὶ θὰ εὐρεθῶμεν προτεστάνται, καθολικοί, ἔχοντες ὄνομα ὀρθοδοξίας, ἀλλὰ πίστιν καὶ βίον ἀσεβῶν.

Στῶμεν ὅθεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου!

ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΟΡΓΙΖΟΜΕΝΩΝ

Τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν
Βασιλείου τοῦ Μεγάλου Ἀρ-
χιεπισκόπου Καισαρείας—
Καππαδοκίας.

ΟΠΩΣ ΑΚΡΙΒΩΣ συμβαίνει μετὰ τὴν ἱατρικὴν ἐπιστήμην, ὅταν αὐτὴ χρησιμοποιοῖται μετὰ ἐπιτυχίαν, ν' ἀποκαλύπτεται δηλ. ἡ χρησιμότης τῆς ὕστερα ἀπὸ κάθε ἐπιτυχῆ ἐφαρμογῇ αὐτῆς, τὸ ἴδιο ἀκριβῶς γίνεται καὶ μετὰ τὰς πνευματικὰς παραινέσεις. Ὅταν δηλ. αἱ ἐντολαὶ αὐταὶ τεθοῦν εἰς ἐφαρμογὴν τότε καὶ μόνον ἀποκαλύπτεται ἡ σοφία καὶ ἡ χρησιμότης τῶν διὰ τὴν ἐπανόρθωσιν τοῦ ἀνθρώπου βίου καὶ διὰ τὴν πνευματικὴν τελείωσιν τῶν πιστῶν.

Διότι εἶναι δυνατόν ν' ἀκούσωμεν τὰς παροιμί-
ας, ποὺ λέγουσιν σαφῶς ὅτι «Ὁργὴ ἀπόλλυσι καὶ
φρονίμους», ἢ τὴν ἀποστολικὴν ἐντολὴν «Πᾶσα ὀρ-
γὴ καὶ θυμὸς καὶ κραυγὴ ἀρεθίτω ἅψ' ὑμῶν σὺν
πάσῃ κακίᾳ».

Ἐπίσης ἡμποροῦμε ν' ἀκούσωμεν τὸν Κύριον
ποὺ λέγει : «Τὸν ὀργιζόμενον εἰκὴ τῷ ἀδελφῷ αὐ-
τοῦ ἔνοχον εἶναι τῇ κρίσει».

Αὐτὴν δὲ τὴν στιγμήν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐλάβα-
με πείραν τοῦ πάθους τῆς ὀργῆς, ὅχι διότι συνέβη
εἰς ἡμᾶς τοὺς ἰδίους ἀλλὰ διότι προσέκρουσε εἰς ἡ-
μᾶς ἀπ' ἔξω, ὡς ἂν μία ἀπροσδόκητη καταιγίδα, αὐ-
τὴν λέγομεν τὴν στιγμήν ἀντιληφθῆμεν βαθέως τὴν
θαυμασίαν δύναμιν τῶν θείων παραγγελμάτων.

Μετὰ τὸ νὰ δώσωμεν λοιπὸν τόπον εἰς τὴν ὁγμὴν,

καὶ θάνατος ἀνθρώπου. Ἐξ αἰτίας τοῦ θυμοῦ καὶ
ἀδελφοὶ μεταξύ των ἡγνοήθησαν, γονεῖς δὲ καὶ τέ-
κνα ἐλησμόνησαν τὴν φύσιν των. Διότι οἱ ὀργιζόμε-
νοι ἀγνοοῦν μὲν πρῶτον τὸν ἑαυτὸν τους, κατόπιν
δὲ καὶ ὅλους τοὺς προσφιλεῖς των.

Ὅπως δὲ τὸ ρεῦμα τῶν χαραδρῶν συμπαροῦ-
ρει εἰς τὸ πέραςμά του κάθε τι ποὺ θὰ συναντήσῃ,
ἔτσι καὶ τῶν ὀργιζομένων αἱ βίαιαι ἐκδηλώσεις συμ-
παροῦν ἀπὸ θυμὸν δὲν εἶναι σεβαστὴ οὔτε ἡ γε-
ροντικὴ ἡλικία οὔτε ἡ ἀρετὴ τοῦ βίου οὔτε ἡ συγ-
γένεια, οὔτε ἡ ὑποχρέωσις οὔτε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὰ
τιμώμενα πράγματα τῆς ζωῆς. Ὁ θυμὸς εἶναι ἓνα
εἶδος συντόμου τρέλλας. Διαιτῶν ἄλλωστε καὶ πολ-
λὰς φορὰς ρίπτουν τοὺς ἑαυτοὺς των εἰς τὴν κατα-
στροφὴν ἀφοῦ δὲν λαμβάνουν καμμίαν φροντίδα διὰ
τὴν προφύλαξίν των.

Διότι ἐκεῖνο ποὺ τοὺς στροβιλίζει εἶναι ἡ ἐπι-
θυμία τους νὰ βλάψουν τὸν ἄλλον, ἐνῶ μέσα τους ὁ
θυμὸς σφαδάζει καὶ ἐκτινάσσεται λυσσαλέως, καὶ δὲν
σταματοῦν πρωτοῦ κάμουν ἢ πάθουν κάποιο κακόν.
Ὅπως ἀκριβῶς δηλ. πολλὰς φορὰς ἐὰν θρασυώμεν
κάτι βιαίως ὑπάρχει κίνδυνος νὰ τραυματισθῶμεν
περισσότερον ἡμεῖς παρὰ τὸ ἀντικείμενον.

Ποιὸς ἡμπορεῖ νὰ ὁμιλήσῃ ἐπαξίως διὰ τὸ κα-
κὸν αὐτό; Ὅπως ἀκριβῶς οἱ δεξιόθυμοι καὶ οἱ ἐξα-
πτόμενοι ἀπὸ κάποια τυχαία ἀφορμὴν φωνάζουν
καὶ ἀγριεύουν, ὁμοιάζουν εἰς τὴν μανίαν των νὰ εἴ-
ναι πιὸ ἐπικίνδυνοι καὶ ἀπὸ τοὺς δηλητηριώδεις
ὄφεις. Δὲν σταματοῦν πρωτοῦ ἐκσπάσει ἡ ὀργὴ των

ὡς ἂν νὰ ἐδόσαμεν διέξοδον εἰς κάποιο βίαιον ρεῦ-
μα, καὶ μετὰ τὸ νὰ στοχασθῶμεν ἡσυχῶς τὴν ταρα-
χώδη ἀσχημοσύνην τῶν ἀνθρώπων ποὺ κατέχονται
ἀπὸ τὸ πάθος τῆς ὀργῆς, κατενόησαμε ἐμπράκτως
τὴν ἀλήθειαν τοῦ λόγου : «Ἄνθρωπος θυμώδης οὐκ εὐ-
σχήμων».

Διότι ἅπασι καὶ τὸ πάθος τῆς ὀργῆς ἀπομακρύ-
νει τὸν ἑλεγχον τῆς λογικῆς, καὶ κυβερνᾷ αὐτὸ
τὴν ψυχὴν, ἀποθηριώνει ἐντελῶς τὸν ἄνθρωπον καὶ
δὲν τοῦ ἐπιτρέπει νὰ εἶναι οὐδὲ ἅνθρωπος, οὔ-
τε νὰ ἔχῃ βοήθειαν ἀπὸ τὴν λογικὴν. Ὅτι λοιπὸν
εἶναι τὸ δηλητήριο εἰς τὰ ἔσπετα τὸ ἴδιο εἶναι καὶ
ὁ θυμὸς εἰς τοὺς παροξυνομένους. Ὁρμῶν, πηδῶν,
λυσσοῦν ὡς ἂν τὰ σκυλιά, κινῶνται ὡς σκυρποῖ,
δαγκάνουν ὡς φίδια. Δι' αὐτὰ καὶ ἡ γραφὴ τοῦ
κατεχομένου ὑπὸ τοῦ πάθους, τοὺς ὀνομάζει μετὰ
τὰ ὀνόματα τῶν θηρίων, μετὰ τὰ ὅποια ἐξομοιώθη-
σαν ἐξ αἰτίας τῆς πονηρίας των. Διότι «κύνας ἐννε-
οὺς» καὶ «ὄφεις» καὶ «γεννήματα ἐχιδνῶν», καὶ μετὰ
παρόμοια ὀνόματα τοὺς ἀποκαλεῖ.

Διότι, ἀφοῦ εἶναι ἔτοιμοι νὰ ἀλληλοσπαρχθοῦν
καὶ νὰ καταστρέψουν τοὺς συνανθρώπους των, φυ-
σικὸν εἶναι νὰ συγκатаλέγωνται μετὰ τὰ θηρία καὶ με-
τὰ δηλητηριώδη φίδια, εἰς τὰ ὅποια ἐκ φύσεως ὑ-
πάρχει ἀσυμφιλίωτο μῖσος κατὰ τῶν ἀνθρώπων.

Ἐξ αἰτίας τοῦ θυμοῦ αἱ γλώσσαι γίνονται ἀχα-
λίνωτοι καὶ τὰ στόματα ἀπύλωτα.

Χεῖρες ἀκρατεῖς, ὕβρεις, ὀνειδισμοί, κατηγορίαι
καὶ ἄλλα ὅσα εἶναι ἀδύνατον ν' ἀπαριθμήσῃ κανεὶς,
εἶναι πάθη τὰ ὅποια γεννῶνται ἀπὸ τὴν ὀργὴν καὶ
τὸν θυμὸν. Ἐξ αἰτίας τοῦ θυμοῦ καὶ τὸ ἔξος ἀκο-
νᾷται. Ἀκόμη ἀποτολμᾷται ἀπὸ ἀνθρώπινα χεῖρα

σὲ κάποιο μεγάλο καὶ ἀθεράπευτον κακόν, ὅπως δὲν
σταματᾷ νὰ στροβιλίζεται ἓνα μπαλόνι πρωτοῦ νὰ
σπάσῃ.

Διότι οὔτε ἡ αἰχμὴ τοῦ ξίφους, οὔτε ἡ φωτιά,
οὔτε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὰ φοβερά εἶναι ἱκανὸν νὰ στα-
ματήσῃ τὸν ἄνθρωπον ποὺ ἔχει κυριευθῇ ἀπὸ τὴν
τρέλλαν τῆς ὀργῆς. Οὔτε ἄλλωστε οἱ ὀργιζόμενοι
διαφέρουν σὲ τίποτε ἀπὸ τοὺς τρελλοὺς, οὔτε κατὰ
τὸ σχῆμα οὔτε κατὰ τὴν ψυχικὴν κατάστασιν.

(συνεχίζεται)

Ἐλευθέρα μετάφρασις Π. Ι. Β.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 622-952

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
ὑπεύθυνος ὕλης Παναγιώτης Βρετάκος

Κάνιγγος 32 Ἀθῆναι

ὑπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐσωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δραχμᾶς 15.—
» Ἐτησίᾳ » 30.—

Ἐξωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δολλάρια 2.—
» Ἐτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 1

ΕΛΑΧΙΣΤΟΣ ΦΟΡΟΣ ΤΙΜΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ 'Ιεράν Μνήμην τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, Κυροῦ Χρυσοστόμου

(Ὁμιλία τοῦ κ. Πατρι. Ροζάκη εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἀγίας Παρασκευῆς κατὰ τὸ μνημόσυνον ἐπὶ τῇ ἀνακομιδῇ τῶν ὁσίων τοῦ Παιμενάρχου ἡμῶν).

ΠΕΝΤΕ ἔτη παρήλθον ἀπὸ τῆς ἀποφράδος ἐκείνης ἡμέρας, καθ' ἣν ἔπαυσες νὰ εἶσαι μεταξὺ Ἡμῶν, Θεόπνευστε Ἱεράρχα, Παμμακάριστε Χρυσότομε. Θεία βουλήσει, ἀπεδήμησες τότε εἰς τὴν αἰωνίαν ζωὴν. Ὁ Πανάγαθος Θεός, τοῦ Ὁποίου ὑπῆρξες μία ἐκ τῶν τελειότερων δημιουργιῶν, ἠυδόκησε νὰ Σὲ ἀνακαλέσῃ πλησίον Του, Σέ, τὸν **ΕΚΛΕΚΤΟΝ** Αὐτοῦ, διὰ νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὰς ψυχικὰς βασάνους, ἃς συνεχῶς ὑφίστασο εἰς τὴν πρόσκαιρον ζωὴν. Αἰτία φθονερῶν ἀνιζηλῶν τῆς ὑψηλῆς ἀρετῆς Σου καὶ τῆς παρὰ φίλων καὶ ἐχθρῶν πανθομολογούμενης ἀγνότητός Σου, εἶχες ἀποβῆ κάρφος εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀναζητῶν.

Συνηγμένοι καὶ σήμερον εἰς τὸν Ἱερόν τοῦτον Ναόν, ὃν ἐλάμπρυνεν ἄλλοτε ἡ παρουσία Σου, τελοῦμεν οἱ πιστοὶ Σου, μὲ βαθεῖαν συγκίνησιν τὸ Ἱερόν Σου Μνημόσυνον.

Συγκεντρωμένοι γύρω ἀπὸ τὰ ἁγιασμένα καὶ εὐωδάζοντα ὁσία Σου, ἀναπλάττομεν ἐν καρδίᾳ τὴν ὑπερκόσμιαν μορφήν Σου, τὴν ἀκτινοβολοῦσαν τὴν Θεῖαν Χάριν καὶ πρῶτος προσμειδιῶσαν σήμερον πρὸς πάντας ἡμᾶς τοὺς ἀποτελούντας τμήμα μόνον ἐλάχιστον τῆς ἀπορφανισμένης Ποίμνης Σου.

Εὐχορπίσες ἐν τῇ ζωῇ ἡμῶν, το αῶμα τῆς ἀγνότητος καὶ ἐμσοχοβόλησε τὸ χῶμα ποὺ ἐπάτησαν οἱ πόδες Σου σύροντες χάριν ἡμῶν τὸ ἀτελείωτο φρικτὸ Σου Μαρτύριο.

Διότι, δὲν ὑπῆρξε βάσανος ἐκ τῶν ἐν ζωῇ ποὺ νὰ μὴν ὑπέστης μειδιών.

Δὲν ὑπῆρξε ταπεινώσεις ποὺ νὰ μὴν τὴν ὑπέστης, ἀλύγιστος!

Δὲν ὑπῆρξε σχολιότης ἐν τῇ ἀτραπῇ τῆς ζωῆς

Η ΔΙΑΦΟΡΑ ΤΗΣ ΑΛΗΘΟΥΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΙΡΕΤΙΚΟΥΣ

Ὅπως ἀκριβῶς εἰς τὴν θάλασσαν ὑπάρχουν νῆσοι κατοικούμεναι μὲ ὕδατα καὶ πολλὰ δένδρα, ἔχουσαι λιμένας καὶ ὄρμους διὰ νὰ καταφεύγουν οἱ ναυαγοὶ, ἔτσι καὶ ὁ Θεὸς ἔδωκε εἰς τοὺς ναυαγοὺς τοῦ πνεύματος τὴν δυνατότητα νὰ καταφεύγουν εἰς τὴν ἀγίαν Ἐκκλησίαν Του εἰς τὴν ὁποίαν ὑπάρχει ἀληθῆς διδασκαλία, διὰ τῆς ὁποίας οἱ βουλόμενοι ἡμποροῦν νὰ σωθοῦν καὶ νὰ ἀποφύγουν τὴν ὀργὴν καὶ κρίσιν τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὅπως ἀκριβῶς ὑπάρχουν ἄλλαι νῆσοι πετρώδεις, ἄγονοι, ἄνυδροι, ἄκαρποι, ἀκατοίκητοι, γεμάται θηρία, εἰς τὰς ὁποίας ἐξωέλουν τὰ πλοῖα καὶ χάνονται οἱ ναυαγοὶ ἔτσι εἶναι καὶ αἱ διδασκαλαὶ τῆς πλάνης, δηλ. τῶν αἵρέσεων, αἱ ὁποῖαι καταστρέφουν τοὺς προσεγγίζοντας εἰς αὐτάς.

Θεόφιλ. Ἀντιοχ. Ἐπίσκοπος
Ἐν τῷ πρὸς Αὐτόλुकον

ποὺ νὰ μὴν τὴν διέβης ὑψηλόφρων.

Πάντοτε ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἀπὸ τὸ Θεῖον Του δρᾶμα, ἐβάστασες καὶ Σὺ, Ἰνδαλμα τῆς ψυχῆς μας, τὸν Σταυρόν τοῦ Μάρτυρος, χάριν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ Ποίμνης Σου. Τῆς Ποίμνης, ποὺ χύνει σήμερον καὶ πάλιν δάκρυ θάλαρὸν, ὥς ὑπερτάτην σπονδὴν πρὸς Σὲ τὸν ἀξέχαστον Ποιμένα της.

Σοὺ εἰμεθα πάντοτε πιστοὶ καὶ ἴσως ἀκόμη σήμερον στενώτερον συνδεδεμένοι μαζί σου, διότι ἠσθάνθημεν, ἐκ μυχιῶν, τὴν ἔλλειψιν τῆς ἐνεργοῦς προστασίας Σου, μέσα στὸν ἀπαιστος ροῦν τῆς πολυκυμάντου ζωῆς.

Ἀλλὰ ταύτην τὴν στιγμήν ποὺ μεταρσινοῦται τὸ πνεῦμα εἰς τὸν Ἱερόν τοῦτον Ναόν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ψυχῆς μας ψαύουν μὲ νοσταλγίαν τὰ κράσπεδα τῆς λευκῆς ἐσθῆτος Σου, ἀναπέμπομεν ἐκ μυχιῶν τὴν προσευχήν μας πρὸς τὴν Ὑπεραγίαν Τριάδα καὶ ἀναζητοῦμεν ἀπὸ Σέ, Πατέρα μας στοργικέ, ποὺ ἔνοιωσε τὸ δρᾶμα μας, ἐν ζωῇ, νὰ μᾶς καθοδηγῇ καὶ νὰ μᾶς προστατεύῃ.

Μὴν ἀποστρέψῃς ἀφ' Ἡμῶν ποτὲ τὸ Ἅγιόν Σου Πρόσωπον, ἀλλ' ἔσαι πρέσβευε ὑπὲρ Ἡμῶν ἀθάνατε πατέρα μας Ἅγιε Χρυσότομε!

ΟΙ ΑΦΑΝΕΙΣ ΕΡΓΑΤΑΙ ΚΑΙ ΗΡΩΕΣ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

Ὁ ἐκ τῆς Κοινότητος Μούρων τῆς Ἐπαρχίας Ἡρακλείου Κρήτης εὐλαβεστάτος καὶ ἀγαπητός ἐν Χριστῷ Ἀδελφός ἡμῶν κ. Ἰωάννης Μαλλιαράκης Δημογραμματεὺς καὶ σπουδαῖος ἀγωνιστὴς ὑπὲρ τῆς ἱερᾶς Παραδόσεως τοῦ Πατροπαράδοτου Ἐκκλησιαστικοῦ Παλαιοῦ Ἡμερολογίου, μετὰ τῶν ἄλλων εὐγενῶν ἀγώνων καὶ ἐνεργειῶν Του ὑπὲρ τῆς ἱερᾶς ταύτης ὑποθέσεως, συνέταξε καὶ μακροσκελέστατον ὑπόμνημα, τὸ ὁποῖον ἐπέβαλε πρὸς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα τὸν Βασιλέα ἡμῶν Παῦλον, ἀποστείλας συγχρόνως καὶ ἀντίγραφον τοῦτου πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν κ. Θεόκλητον.

Ἐν τῷ ἐμπεριστατωμένῳ ταύτῳ ὑπομνήματι ὁ ἀγωνιστὴς Ἀδελφός ἐν εἵκοσι καὶ τέσσαρσι μεγάλας σελίδαι ἀποδεικνύει διὰ μαρτυριῶν Πατερικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν ἀματαμαχίτων τὴν ἀντικανονικότητα τοῦ νέου λεγομένου Παπικοῦ Ἡμερολογίου, καὶ τὴν ἀπὸ Ἐκκλησιαστικῆς πλευρᾶς Ὁρθότῃα τοῦ Παλαιοῦ Ἰουλιανοῦ τοιοῦτον, τοῦ ὁποίου οἱ ἀθετηταὶ κατέστησαν σχισματικοὶ ἐναντι τοῦ συνόλου τῆς Ὁρθοδοξίας, τῆς ὁποίας διέσπασαν τὴν ἐνότητα, τὴν ὁποίαν καὶ συνιστᾷ εἰς τοὺς πρὸς Οὐδ' ἀπευθύνεται ἵνα ἀρμοδίως ἐπαναφέρωσι διὰ τῆς ἐπαναφορᾶς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ ἀπὸ αἰώνων ἰσχύοντος ἐν αὐτῇ Ἰουλιανοῦ Παλαιοῦ Ἡμερολογίου.

Αὐτοῦ μετὰ πολὺ διότι ἔνεκεν τοῦ στενοῦ χώρου τῆς «Φωνῆς» δὲν δυνάμεθα ἵνα μεταφέρωμεν εἰς τὰς στήλας αὐτῆς ὁλόκληρον τὸ περὶ οὗτο ὑπόμνημα. Συγχάρομεν ὁμῶς ἀπὸ καρδίας τὸν συντάκτην τοῦτου ἀγαπητὸν Ἀδελφόν κ. Ἰωάννην Μαλλιαράκην καὶ εὐχόμεθα Αὐτῷ ἐπίδοσιν.

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΡΑΠΙΣΜΑ

(Συνέχεια εκ τού προηγούμενου)

Ο θεός Ἀπόστολος Παῦλος γράφων πρὸς τὸν ἑαυτοῦ Μαθητὴν Τιμόθεον, λέγει αὐτῷ: «Καὶ ἃ ἤκουσας παρ' ἐμοῦ διὰ πολλῶν μαρτύρων, ταῦτα παράθου πιστοῖς ἀνθρώποις, οἵτινες ἱκανοὶ ἔσονται καὶ ἐτέρους διδάξαι» (Β' Τιμοθ. Κεφ. Β'). Δὲν λέγει: Αὐτὸ ὅπου σοῦ γράφω, ἀλλὰ αὐτὰ ὅπου ἤκουσας μὲ τὸ ὠτίον σου ἀπὸ τοῦ στόμα μου, ταῦτα παράδος καὶ σὺ προφορικῶς εἰς πιστοὺς ἀνθρώπους, διὰ νὰ τὰ παραδώσουν αὐτοὶ καὶ εἰς ἄλλους. Ἰδοὺ ἡ Παράδοσις. Ὁ ἴδιος ὁ Παῦλος γράφων πρὸς τὸν ἑτερον μαθητὴν του τὸν Τίτον, λέγει αὐτῷ: «Τοῦτου χάριν κατέλιπόν σε ἐν Κρήτῃ, ἵνα τὰ λείποντα ἐπιδιορθώσῃ καὶ καταστήσῃς κατὰ πόλιν Πρεσβυτέρους ὡς ἐγὼ σοι διαταξάμην». Δὲν λέγει καθὼς σοῦ γράφω, ἀλλὰ καθὼς προφορικῶς σοι διαταξάμην. Ἰδοὺ ἡ Παράδοσις. Ὁ αὐτὸς Παῦλος γράφων πρὸς τοὺς Θεσσαλονικεῖς λέγει: «Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς Παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ ΛΟΓΟΥ εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν» (Β' Θεσ. Β' 15). Ἄρα διὰ λόγου ἐδιδάσκοντο τὰ περισσότερα μεταδιδόμενα ἀπὸ στόματος εἰς στόμα. Ἰδοὺ ἡ Παράδοσις. Ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ὁ Θεολόγος ἐν τῇ τρίτῃ Καθολικῇ αὐτοῦ ἐπιστολῇ λέγει: «Πολλὰ εἶχον γράφειν, ἀλλ' οὐ θέλω διὰ μέλανος καὶ καλάμου· ἐλπίζω δὲ εὐθέως ἰδεῖν σέ, καὶ στόμα πρὸς στόμα λαλήσαιμεν». Τὸ

ἀφοῦ οὕτω κατήντησαν ἐπόμενον ἦτο νὰ περιπέσωσιν εἰς πλάνας καὶ αἱρέσεις· διότι «πάντα τὰ τῶν δαιμόνων ἄτακτα», εἶπε τις τῶν Ἀγίων τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας. Τί θαύμαστον λοιπὸν ἔαν οὗτοι ἀμφισβητήσω καὶ τὴν ἀξίαν τῆς πρεσβείας τῶν Ἀγίων, καὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς Ἁγίας τῶν Ἀγίων τῆς Ἀειπαρθένου Θεοτόκου Μαρίας; Ἐὰν δὲ μὴ οὗτοι παρεδέχοντο τοὺς Ἁγίους τοῦλάχιστον τῶν ὁκτῶ πρώτων αἰώνων τῆς ἡνωμένης καὶ ἀδιαίρετου Ἐκκλησίας, θὰ ἤκουον τί περὶ αὐτῆς εἶπεν ὁ μέγας Ἰωάννης ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ὁ Χρυσόστομος: «Καὶ νῦν οὐ λείπει τῷ Θεῷ Δεβδόρα· οὐ λείπει τῷ Θεῷ Ἰαήλ· ἔχομεν γὰρ καὶ ἡμεῖς τὴν ἁγίαν Παρθένον καὶ Θεοτόκον Μαρὶαν πρεσβεύουσαν ὑπὲρ ἡμῶν. Εἰ γὰρ ἡ τυχοῦσα γυνὴ ἐνίκησε, πόσῳ μᾶλλον ἢ τοῦ Χριστοῦ Μήτηρ καταισχυεῖ τοὺς ἐχθροὺς τῆς ἀληθείας;» (Λόγ. περὶ τοῦ χρησίμου τὰς Προφητείας ἀσαφεῖς εἶναι. Μην. Τόμ. 56 σελ. 163). Καθὼς καὶ ὁ Ἅγιος Ἀμβρόσιος Ἐπίσκοπος Μεδιολάνων (κατὰ μετάφρασιν Ἠλία Μηνιάτου Ἐπισκόπου Καλαβρύτων) λέγει πού: «Ἐκάστοις τῶν ἐκλεκτῶν ἡ χάρις κατὰ μέρος ἐδόθη τῇ δὲ Μαρίᾳ (ἐδόθη) ὅπαν τὸ τῆς χάριτος πλήρωμα». Ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν Πολιτικῶν Ἱστοριῶν γνωρίζομεν, ὅτι ἡ μεσιτεία τῆς μητρὸς τοῦ Κοριολάνου ἔσωσε τοὺς Ρωμαίους ἀπὸ τὴν δικαίαν ὀργὴν τοῦτοῦ ἐκστρατεύσαντος κατὰ τὴν Ἀνατολὴν Δούλου καὶ ἐπὶ τὴν Ἰταλίαν Ἰουλίου Καίσαρος.

«πολλὰ» ἐκεῖνα, καὶ τὰ «στόμα πρὸς στόμα λαληθέντα» δὲν εἶναι οὐδαμῶς γεγραμμένα ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ· διότι «ἐὰν γράφηται καθ' ἓν, οὐδὲ αὐτὸν οἶμαι τὸν κόσμον χωρῆσαι τὰ γραφόμενα διδύκῃ, ὡς εἶπεν ὁ αὐτὸς Ἅγιος Θεολόγος ἐν τῷ τέλει τοῦ καθ' αὐτὸν Εὐαγγελίου. Καὶ ὅμως ἐκεῖνα ὅλα χρήσιμα ὄντα καὶ ἀπαραίτητα διὰ τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν, μὴ περιεχόμενα δὲ ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ, ἀλλὰ μεταδιδόμενα ἀπὸ στόματος εἰς στόμα «πιστῶν ἀνθρώπων» ἀπετέλεσαν τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν καὶ τὸν ἄγραφον κώδικα τῆς Ἐκκλησίας, καθ' ὃν μάλιστα ἐκυβερνᾶτο αὕτη καὶ πρὸ τῆς ἀπαρτίσεως τοῦ Κώδικος τῆς Καινῆς Διαθήκης (διότι εἶναι πασίδηλον, ὅτι τὰ Εὐαγγέλια, αἱ Πράξεις καὶ αἱ Ἐπιστολαὶ τῶν Ἀποστόλων ἐχρόνησαν πολὺ ὕστερον ἀπὸ τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἐκ τοῦ κηρύγματος τοῦ Πέτρου ἐπίστευσαν «οἱ τρισχίλιοι καὶ οἱ πεντακισχίλιοι, καὶ δέδεκται τὸν λόγον ἡ Σαμάρεια» (Πράξ. Κεφ. Β', Δ', Η' κλπ.). Διὰ τοῦτο ὁ Μέγας Βασίλειος ὁ Καισαρείας Ἀρχιεπίσκοπος ἔγραφε, λέγων: «Εἰ γὰρ ἐπιχειρήσαιμεν τὰ ἄγραφα τῶν ἔθων, ὡς μὴ μεγάλην ἔχοντα τὴν δύναμιν, παραιτήσθαι, λάθοιμεν ἂν εἰς αὐτὰ τὰ καίρια ζημιούντες τὸ Εὐαγγέλιον, μᾶλλον δὲ εἰς ὄνομα ψιλὸν περιϊστῶντες τὸ κήρυγμα» (πρὸς Ἀμφιλόχιον Ἐπίσκοπον Ἰκονίου Κεφ. ΚΖ'). Ἰδοὺ ἡ Παράδοσις, καὶ πού καταπτύσσιν οἱ ἀπορρίπτοντες καὶ ἀθετοῦντες αὐτήν.

Ἀφοῦ λοιπὸν οἱ Προτεστάνται ἀπέρριψαν τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν, ἐπόμενον ἦτο νὰ περιπέσωσιν εἰς πλάνας, αἱρέσεις καὶ φατρίας (ὁρ. Λουθηρανούς, Σβιγγλιανούς, Σωκινιανούς, Καλθινικούς, Ἀγγλικανούς, Εὐαγγελικούς, Μενονίτας, Μεθοδιστάς, Ἐπισκοπιανούς, Πρεσβυτεριανούς, Κουακέρους, Βαπτιστάς τῆς ἐβδόμης ἡμέρας καί, καί, καὶ περὶ «ὧν ἐπιλείψει μοι ὁ χρόνος»). Ἐβρ. ΙΑ' 32. Καὶ

κατὰ τὴν ἀρχαίαν τῆς ὁρθότητος καὶ ἀπεικονιστοῦ παγγενὴ θανάτον τῶν κατοίκων αὐτῆς· ὁ δὲ Μέγας Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν ἀπήντησε πρὸς τὸν κατηγοροῦντα τὴν μητέρα αὐτοῦ Ὀλυμπιάδα ἄρχοντα Ἀντίπατρον: «Ἐν δάκρυον τῆς μητρὸς πολλὰς διαβολὰς δύναται νὰ ἐξαλείψῃ». Ἐὰν λοιπὸν ὁ Κοριολάνος καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἀνθρώποι καὶ μακρὰν τοῦ Θεοῦ ὄντες, ἐδυσωπήθησαν ὑπὸ τῶν μητέρων τῶν, ὁ Χριστὸς — τοῦ Ὁποίου εἶναι καὶ ἐντολὴ τὸ νὰ τιμῶνται οἱ γονεῖς — δὲν θὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν Του τὰς πρεσβείας τῆς Ἀχράντου Μητρὸς Του πρεσβεύουσας ὑπὲρ ἡμῶν; Ἡ γενομένη ἐκτενὴς προσευχὴ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀπῆλλαξε τὸν Ἀπόστολον Πέτρον τῆς φυλακῆς (Πράξ. ΙΒ' 5), καὶ τῆς Παναγίας παρισταμένης διαπαντὸς ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ καὶ πρεσβεύουσας, δὲν θὰ εἰσακουσθῇ ἡ παράκλησις;

Γράφετε ἐν τῇ ἐπιστολῇ Σας, ὅτι: Οἱ λόγοι τοῦ ἐν Ἀγίοις Γερμανοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ἐγκωμιάζοντος τὴν Ἁγίαν Θεοτόκον Μαρὶαν «εἶναι μία βλασφημία». Καὶ ἀπαντῶν ἐπ' αὐτοῦ ἐρωτᾷ: Ὁ Ἅγιος Γερμανὸς ἔζησε καὶ ἔγραψε κατὰ τὰ ἔτη 700—750, ἦτο πρὸ 1200 ἐτῶν· κατὰ τὸ διάστημα δὲ τοῦτο δὲν εὐρέθη κανεὶς ἵνα ἐλέγξῃ τὴν βλασφημίαν αὐτήν, καὶ ἐπέπρωτο ἵνα κατὰ τὸ 1960 ἐλέγξῃ ταύτην ὁ κ. Γεώργιος Ἀρλοφ; Ὅστις δὲν ἐδυσκολεύθῃ ἐν τῇ ἐπιστολῇ του νὰ γράψῃ, ὅτι: Ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία διδάσκει πολλὰς πλάνας καὶ ζῇ ἐν αἱρέσει!!! Καὶ νὰ λέγῃ τοῦτο ποῖος; ὁ ὢν εἰς τὴν μερίδα τῶν ἀδαππίστων! Ἡμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι παρακαλοῦμεν τὸν Θεὸν ἵνα ἐν τῇ μελλούσῃ ζωῇ κατατάξῃ ἡμᾶς εἰς τὸ μέρος ὅπου εὐρίσκονται οἱ πιστοὶ ὁμόφρονες μας τῶν ὁκτῶ πρώτων αἰώνων τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἐπουδήποτε καὶ ἂν εὐρίσκωνται οὗτοι. Θέλετε ἵνα εὐχθῶμεν ὥστε νὰ κατατάξῃ καὶ Σὰς ὁ Θεὸς εἰς τὸ μέρος ὅπου εὐρίσκεται ὁ Λού-

θηρος και οι λοιποί «Αγιοί Σας;

Γράφετε, ότι: Δεν προσκυνείτε την Θεοτόκον και τους Αγίους, παραδέχεσθε όμως την Αγίαν Γραφήν. Αυτή όμως αναφέρει, ότι: «Ο Πατριάρχης Ιακώβ προσεκύνησε τὸ ἄκρον τῆς ράβδου τοῦ Ἰωσήφ (Γενέσ. ΜΖ' 31). Ἐχει περισσότεραν ἀξίαν ἢ ράβδος τοῦ Ἰωσήφ ἀπὸ τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ; Εἰς τὴν Δ'. τὸν Βασιλειῶν (κεφ. Β' 15) ἀναφέρεται, ὅτι οἱ ἐν Ἱερικῶ προσεκύνησαν τὸν Προφῆτην Ἐλισσαίον ζῶντα. Ὁ Ἀβραάμ προσεκύνησε τῷ λαῷ τῆς γῆς τοῖς υἱοῖς Χέτ. (Γενέσ. ΚΓ' 7). Εἰς τὸ ΛΓ'. Κεφάλαιον τῆς Γενέσεως ἀναφέρεται ὅλως ὁλόκληρος προσκυνήσεων τοῦ Ἰακώβ, τῶν συζύγων, τῶν τέκνων, τῶν παίδων καὶ τῶν παιδικῶν αὐτοῦ πρὸς τὸν Ἡσαῦ. Εἰς τὸ θι-βλίον τῆς Ἀποκαλύψεως καὶ εἰς τὰ Κεφάλαια αὐτῆς ΙΘ' καὶ ΚΒ' ἀναφέρεται προσκύνσεις τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου πρὸς τὸν φανέντα αὐτῷ Ἀγγελον Κυρίου. Ποῦ λοιπὸν εὐρήκατε ὅτι προσκρούει ἢ προσκύνει; Δὲν ἀποκλείεται ὅθεν ἢ προσκύνει, ἀλλὰ μόνον ἢ λατρεῖα, ἥτις ἀνήκει μόνῃ τῇ Θεῇ Φύσει, ὡς ἐδογμάτισε καὶ ἡ Ἐβδόμη ἁγία Οἰκουμένη Σύνοδος τῶν 367 Ἀγίων Πατέρων. Ἀλλ' οἱ Προτεστάνται μὴ παραδεχόμενοι Ἀγίους Πατέρας, δὲν παραδέχονται φυσικὰ οὐτε Συνόδους Ἀγίας.

Ἑβραϊκὰ δὲν καταλαμβάνομεν, ὡς γράφετε, καὶ ἐπομένως δὲν γνωρίζομεν τί γράφει Ἑβραϊστὶ ὁ στίχος «οὐκ ἀναστήσονται ἀσέβεις ἐν κρίσει». Ἐχομεν ὅμως τὴν μετάφρασιν τῶν ἐβδομήκοντα πνευματοφόρων ἀνδρῶν ἀξιοπιστοτέραν τῆς Ἑβραϊκῆς Μασόρας καὶ τοῦ Μασοριτικοῦ κειμένου τῶν Ἑβραίων, καὶ γνωρίζομεν, ὅτι θὰ ἀναστήθωσι καὶ οἱ ἀσέβεις ἐν τῇ γενικῇ ἀναστάσει τῶν νεκρῶν καὶ τῇ παγκοσμίᾳ κρίσει ὅταν ἔλθῃ (ὅχι ὅμως, ὡς γράφετε

Ἰμεῖς «εἰάν ἔλθῃ» ὑποθετικῶς καὶ ἐν ἀμφιβολῇ) ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἵνα κρίνῃ τὸν κόσμον. Πλὴν, καθὼς εἶπεν ὁ ἴδιος, «ὁ μὴ πιστεύων, ἤδη κέκριται, ὅτι μὴ πεπίστευκεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ» (Ἰωάν. Γ' 18). Ὡστε ἀναστήσονται καὶ οἱ ἀσέβεις, πλὴν οὐκ ἐν κρίσει, ἀλλ' ἐν κατακρίσει, ὡς θεδαῖοι καὶ τῖς τῶν Ἱερῶν ἐρμηνευτῶν τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας λέγων: «Πάντες μὲν ἀναστήσονται ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως: τὸ δὲ λέγειν, ὅτι οὐκ ἀναστήσονται ἀσέβεις ἐν κρίσει, ἐστὶν ἀντὶ τοῦ, οὐ στήσονται ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, οὐδὲ ἀξιωθήσονται ἀναποκρίσεως, διὰ τὸ αὐτοφανῆ καὶ ἀναπολόγητον εἶναι τὴν αὐτῶν ἀσέβειαν. Ὅθεν καὶ προσέθηκε τὸ «ἐν κρίσει», τούτεστιν ὅτε κρίνονται». (Ἀνθίμ. Ἱεροσολ. Ἑρμην. εἰς τὸν πρῶτον Ψαλμόν).

Εἰς τὴν ἐρώτησίν Σας: Τί νομίζω περὶ τοῦ παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, ἀπαντῶ, ὅτι: Δὲν γνωρίζω τί ἀκριβῶς σκοποῦς ἐπιδίδωκε τοῦτο. Ἐὰν ὅμως τοῦτο ἔχει ὡς σκοπὸν τὴν ἐξεύρεσιν τῆς Χριστιανικῆς ἀληθείας, φρονῶ ὅτι ματαιοπονεῖ. Διότι ἡ ἀλήθεια εἶναι ὁ Χριστὸς (Ἰωάν. ΙΔ' 6), καὶ ἐν αὐτῷ αὕτη εὐρίσκεται· ὁ δὲ Χριστὸς εὐρίσκεται διὰ τῆς Ἱερᾶς Ἀποκαλύψεως τῆς ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γραφῇ καί, τῷ ἐτέρῳ σκέλει αὐτῆς, τῇ Ἱερᾷ Παραδόσει ἀποκειμένης. Ἐὰν οἱ ἀπαρτίζοντες τὸ παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν ἀνέτρεχον εἰς τὰς πηγὰς ταύτας, θὰ ἀνεύρισκον ἀπονητὴ ὄλην τὴν χριστιανικὴν ἀλήθειαν, καὶ δὲν θὰ ἐπιδίδοντο εἰς περιττοὺς κόπους τρέχοντες ἀλλοτε εἰς τὴν Ἑλβετίαν, ἀλλοτε εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ἀλλοτε εἰς τὴν Ρόδον τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀλλοτε εἰς τὰς Ἰνδίας, ὅπου καθὼς ἀκούω ἐτοιμάζονται νὰ μεταβῶσι κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος. Παρὰ θὰ ἐκάθηντο εἰς ἓν μέρος, θὰ ἔπαιρνον εἰς χεῖράς των τὴν Ἀγίαν Γραφήν μετὰ τῆς ἐρμηνείας ἐπ' αὐτῆς τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας τῶν ὀκτὼ πρώτων

αἰώνων τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τῆς ἡνωμένης καὶ ἀδιαίρετου Ἐκκλησίας (ὅτε δὲν ὑπῆρχεν Ἀνατολικὴ καὶ Δυτικὴ καὶ Διαμαρτυρομένων, ἀλλὰ ΜΙΑ), καὶ ἐκεῖ μέσα θὰ εὕρισκον τὴν ἀλήθειαν. Δὲν ζητοῦν ὅμως πράγματι τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ προσπαθοῦσιν ἵνα ἀφαιρέσωσι ταύτην καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου αὕτη εὐρίσκεται. Καὶ ὁ νοῦν νοεῖται.

Κάποιοι Θεολόγοι τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας ἀκμάσας κατὰ τὸν προαπελθόντα αἰῶνα καὶ λαμβάνων ἀφορμὴν ἐκ τῶν τριούτων κινήσεων περὶ τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, ἔγραψε τὰ ἐξῆς — καθ' ἡμᾶς — ἀξιόλογα: «Ὅσοι ἀποδύονται εἰς τὸν τῆς ἐνώσεως ἀγῶνα, ἢ φρεναπατώνται, ἢ ὀρμῶνται ἐξ ἰδιαιτέρων αἰτίων τοῦτο εἶναι ἀναντίρρητον... Καὶ Ἀγγλοὶ, καὶ Γάλλοι, καὶ Γερμανοὶ, παρ' ἡμῶν ἔλαβον τὴν θρησκείαν καὶ μεθ' ἡμῶν ἦσαν μέχρι τῆς ἐποχῆς ὅτε ἀπελάκτισεν ὁ Πάπας ἕνεκα τῶν καινοτομιῶν του. Ἄν αἰσθανθῶσι ποτὲ τὴν πλάνην των, ὀφείλουσι νὰ ἐπιστρέψωσιν ὅθεν ἀπεφοίτησαν ἀνευ οὐδεμιᾶς παρατηρήσεως. Σύνοδοι καὶ συζητήσεις δὲν ἀπατιοῦνται ἐπὶ τοῦ προκειμένου· διότι δὲν πρόκειται νὰ ἐνώσωμεν Κράτη πολιτικῶς διίστάμενα... Εἶναι γελοῖον διὰ τοιαύτην ὑπόθεσιν νὰ ζητῶνται Σύνοδοι δι' ἑνωσιν γελοιοδέστερον δὲ νὰ νομιζῇται, ὅτι: οἱ Διαμαρτυρόμενοι δύνανται νὰ ἀποπτύσωσι σήμερον τὰς ὁποίας ἔχουσι πρὸ χιλίων ἐτῶν ἤδη βλασφήμους δοξασίας... Ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία καὶ τοὺς Ναοὺς αὐτῆς ἔχει ἀνοικτοὺς πάντοτε, καὶ τὰς κολυμβήθρας πλήρεις ὕδατων τὸν ἐρχόμενον πρὸς αὐτὴν αὐθόρμητος καὶ ἀπαρητήτως «οὐ μὴ ἐκβάλῃ ἔξω» (Θεῖα Μάστιξ σελ. 129—132).

Τὰ ἀνωτέρω ἔχων ὑπ' ὄψιν του καὶ ὁ περικλεῆς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίας ὁ Β' καὶ Τρανός, κα-

τέληγε τὴν πρὸς τοὺς Θεολόγους τῆς τούτης ἐκκλησίας τὸν Ἀνδρέου καὶ Μαρτίνου τὸν Κρούσιον τελευταίαν ἐπιστολήν του κατὰ τὸ ἔτος 1581, ὅπως ἔγραψα καὶ εἰς τὴν προηγουμένην μου· καταλήγω δὲ καὶ ἐγὼ τὴν παρούσαν οὖσαν «δευτέραν», εὐχόμενος ἀπὸ καρδίας ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν φωτίσῃ τοὺς μακρὰν τῆς ἀληθείας εὕρισκομένους ἵνα ἀνεύρωσι καὶ ἐπανέλθωσιν εἰς αὐτὴν ἐπερχομένης οὕτω τῆς ποθητῆς καὶ ὑπὸ πάντων εὐκταίας ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ἐνότητος τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἐνότητος τοσοῦτον θερμῶς Οὗτος προσήυξατο πρὸς τὸν Οὐράνιον Πατέρα Του (Ἰωάν. κεφ. ΙΖ') «Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν εἰρήνην δὸς ἡμῖν» (Ἦσ. ΚΣΤ').

Τῷ Ὁσιολογιστῇ Πατρὶ Παύλῳ μετεβίβασα τὰ σέβη Σας καὶ εὐχαριστεῖ. Σὰς διαβιβάζω τοὺς χαιρετισμούς του μεθ' ὧν δεχθῆτε καὶ τοὺς ἰδικούς μου, διατελούντος μετὰ πάσης τῆς ἐξαιρέτου ὑπολήψεως καὶ τιμῆς.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΣ ΛΑΥΡΙΩΤΗΣ ΕΦΕΣΙΟΣ

Ἐκφρασις τῆς Ὁρθοδόξου Εἰκονογραφίας

ΦΩΤΙΟΥ ΚΟΝΤΟΓΛΟΥ

Ἐκδοσις «Ἀστέρως» Ἀλ. Παπαδημητρίου
Ἀπολύτως ἀπαραίτητον διὰ πάντα ζη-
λωτὴν τῆς Βυζαντινῆς ἀγιογραφίας.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΚΑΙ ΔΡΑΣΙΝ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

ΚΑΒΑΛΑ ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1960.—

Τὴν 19 Σεπτεμβρίου ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ Ἀγ. Δημητρίου Γ.Ο.Χ. Καβάλας καὶ ἐν μέσῳ πολλῶν προσκεκλημένων ἐγένετο ὑπὸ τῶν κληρικῶν μας Ἱερομονάχου Ἀγαθαγγέλου Βούρδουλα καὶ Ἱερέως Μιχ. Κ. Σαββοπούλου, ἡ βάπτισις τοῦ ἄρρενος τέκνου τοῦ Ταμίου τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος ἀδελφοῦ Γεωργίου Νταμπαλῆ ὑπὸ τῆς ἀναδόχου Ἀνδρομάχης Νικ. Στεφανίδου ὁμοσπασθὲν Ἀργύριος.

Τὴν Κυριακὴν τῆς 3 Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. καὶ ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου ἐγένετο εὐρεῖα σύσκεψις ἀντιπροσώπων Ὁργανώσεων Γ.Ο.Χ. Ν. Δράμας, Καβάλας καὶ Θράκης ἡτοὶ τῶν Παραρτημάτων Δράμας, Κοινότητος Καβάλας, Κοινότητος Μεσσωρῶνης, Παραρτήματος Ποταμιάς Θάσου καὶ Παραρτήματος Κομοτηνῆς Θράκης καὶ μετὰ τὴν παρουσίαν τῶν ἐφημερίων κληρικῶν μας Δράμας π. Μιχαήλ, Μεσσωρῶνης π. Νικολάου καὶ Καβάλας π. Ἀγαθαγγέλου. Ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος Θεσσαλονίκης παρέστη ὡς παρατηρητὴς ἀδελφὸς Βασίλειος Εὐστατιάδης.

Ἡ σύσκεψις ἀφεώρα εἰς τὴν στενωτέραν σχέσιν συνεργασίας, τὴν ἀλληλοεξυπηρέτησιν τῶν παλαιοημερολογιτῶν μὴ ἐχόντων Ἱερεῖς. εἰς τὴν στενωτέραν σύνδεσιν μετὰ τοῦ ἐν Ἀθήναις Κέντρου, καὶ εἰς τὰ γενικὰ θέματα τοῦ

Τὴν 14ην τρέχοντος μηνὸς (π.ο.ἡ.) ἡμέραν Κυριακὴν θὰ τελεσθῇ πανηγυρική λειτουργία ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ Εὐαγγελιστοῦ Κορυδαλλοῦ καθ' ὅτι ὁ Ἱ. Ν. Τρισυπόστατος ὡνεορτάζει κατὰ τὴν εορτὴν τοῦ Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου τοῦ ἐξ Ὑδρας. Ἀφ' ἐσπέρας θὰ ψαλῇ κατανυκτικὸς ἐσπερινὸς ὑπὸ τοῦ καλλιφώνου Ἱεροψάλτου Χρυσ. Γεωργιάδου. Τὴν ἐπομένην δὲ θὰ τελεσθῇ λαμπρὰ λειτουργία μετ' ἀρτοκλασίας, Θείου Κηρύγματος καὶ περιφορὰ τῆς Ἀγίας Εἰκόνας. Ὅθεν καλοῦνται οἱ εὐσεβεῖς καὶ φιλέοργοι ὅπως προσέλθωσιν καὶ τιμήσωσιν τὴν εορτὴν ταύτην.

—Τὴν 11ην Νοεμβρίου μετὰ π.ἡ. εορτάζει ὁ Ἱερός Ναὸς Ἀγίου Μηνᾶ ἐν Ἀμφιάλῃ. Συγκοινωνία: Λεωφορεῖα Ἀμφιάλης τέρμα καὶ τραμ Περάματος στάσις Ἀγίου Μηνᾶ (Σκουπίδια). Ἀφ' ἐσπέρας θὰ ψαλῇ Μέγας ἐσπερινὸς μετ' ἀρτοκλασίας καὶ τὸ πρωὶ πανηγυρικώτατη λειτουργία μετὰ λιτανείας τῆς Εἰκόνας τοῦ Ἀγίου.

—Τὴν 11ην τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου ἡμέραν Πέμπτην (π.ἡ.) πανηγυρίζει ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ἀγ. Μηνᾶ, πατὴρ Ἀκακίου (παρὰ τὴν Παιανίαν Ἀττικῆς). Ἀφ' ἐσπέρας θὰ τελεσθῇ ἀγρυπνία.

—Τὴν 14ην τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου (π.ἡ.) πανηγυρίζει ὁ Ἱερός Ναὸς Ἀγίου Φιλίππου, ὁδὸς Ἀνδριανοῦ 27 Καμίνια, Πειραιεὺς. Αὐτοκίνητα Ἀγ. Ἰωάννου Ρέντη ἐκ Πειραιῶς.

ΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΕΣ ΣΕΒΑΣΤΕΙΕΣ ΚΑΙ ΕΠΙΣΚΟΠΟΙ

Ἱεροῦ Ἀγῶνος καὶ δὴ τὴν γενικὴν διαμαρτυρίαν τῶν παλαιοημερολογιτῶν πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν πρὸς ὀριστικὴν ἐπίλυσιν τοῦ ἐκκρεμοῦντος ζητήματος καὶ δὴ τῆς ἄρσεως τῆς ἀντισυνταγματικῆς Ὑπουργικῆς Πράξεως 45)51. Μετὰ συνέσεως καὶ ἀγωνιστικοῦ φρονήματος ἐζητήσθησαν τὰ θέματα ταῦτα, ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ διεξαγομένου ὑπὲρ τῆς Πατρῴας Ὁρθοδοξίας Ἱεροῦ Ἀγῶνος.

ΔΡΑΜΑ Ὀκτώβριος 1960

Εἰς βαθὺ γῆρας τὴν 19ην Σεπτεμβρίου ἀπέθανε ὁ ἐκ Πόντου Εὐστάθιος Βασιλειάδης καὶ ἐκκηδεύθη μέχρι τάφου ὑπὸ τῶν Ἱερέων π. Μιχαήλ καὶ Ἀγαθαγγέλου, ἐν μέσῳ τῶν τέκνων, ἐγγόνων, συγγενῶν καὶ φίλων, ἀφήσας πνευματικὴν κληρονομίαν τὸ παράδειγμα του: τὴν ἐν τῇ πράξει τήρησιν τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἐπικὴ δεινὸν λόγον τοῦ μεταστάντος ἐξεφώνησεν ὁ π. Μιχαήλ. Αἰωνία του ἡ Μνήμη.

Τὴν 10 Ὀκτωβρίου ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν καὶ μετὰ τὴν παρουσίαν Γονέων καὶ Κηδεμόνων ἐγένετο ἡ ἐναρξίς τῶν μαθημάτων τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου Γ.Ο.Χ. Δράμας. Ὁμίλησεν ἐπικαίρως ὁ πατὴρ Μιχαήλ. Κατηχητὴς ὤρισθη ὁ Γυμνασιόπαις Χρῆστος Ἀγαπίου Νικηφορίδης. Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἐγένετο ἡ βάπτισις τοῦ θήλεως τέκνου Ζαχαρίου Δαναῶ κατοίκου Ἀγίου Ἀθανασίου καὶ ὠνομάσθη Πολυξένη ὑπὸ τῆς ἀναδόχου Ἀννης Νικ. Τσορμπατζίδου.

Τὴν 11 Ὀκτωβρίου ἐτελέσθη ἱερὸν Μνημό-

ΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΕΣ ΣΕΒΑΣΤΕΙΕΣ ΚΑΙ ΕΠΙΣΚΟΠΟΙ

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν 3)16 Ὀκτωβρίου 1960 Π.Η. ἐπὶ τῇ ἀνακομιδῇ τῶν τιμῶν λειψάνων τοῦ ἀλῆστου μνήμης Ἀρχιεπισκόπου τῶν Γ.Ο.Χ. Μητροπολίτου Πρ. Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ, ἡ Ἱερὰ Ἑλληνικὴ Θρησκευτικὴ Κοινότης τῶν Γ.Ο.Χ. Καβάλας, ἀποτίουσα φόρον τιμῆς πρὸς Τοῦτον, ἐτέλεσεν Μνημόσυνον ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἀγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Μυροβλήτου ἐν Καβάλα.

Κατ' αὐτὸν παρέστησαν πολλοὶ τῶν εὐσεβῶν μας τιμώντες τὴν Μνήμην τοῦ Ἀοιδίμου Ἀρχιερέως. Σχετικὸν ἐπιμνημόσυνον λόγον ἐξεφώνησεν ὁ τετιμημένος μετὰ τὸ ὁφείκον τοῦ Ἀναγνώστου παρὰ τοῦ Ἀειμνήστου, Ἀχιλλεὺς Κ. Δημητριάδης, ὅστις ἀνεφέρθη εἰς τὴν καθόλου Ἐθνικὴν καὶ Ἐκκλησιαστικὴν δράσιν αὐτοῦ κατασυγκινήσας τὸ εὐσεβὲς Ἐκκλησίασμα.

Οὕτω δὲ ἐδόθη εὐκαιρία καὶ εἰς τοὺς μακρὰν τοῦ Κέντρου ὄντας Χριστιανοὺς, τοὺς μὴ δυνηθέντας λόγῳ τῆς ἀποστάσεως νὰ παραστῶσιν εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Γενικὸν Ἱερὸν Μνημόσυνον, νὰ ἐκπληρώσωσι τὸ καθήκον τῶν πρὸς τὸν Ποιμένα καὶ Ποιμέναρχην τῶν.

ΑΙΩΝΙΑ ΑΥΤΟΥ Η ΜΝΗΜΗ.

συνον ἐν τῷ ἱερῷ ὡς ἄνω Ναῷ πρωτοβουλία ἀδελφῶν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῆς ἁγρῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ θανούσης Δραμηνῆς Θεανῶς Δημακοπούλου.

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Κήρυγμα εις Πειραιᾶ

Εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Κοιμήσεως Θεοτόκου Πειραιῶς, παρὰ τὰ Ταμπούρια, ὁ καλὸς καὶ δραστήριος ἐφημέριος αὐτοῦ πατὴρ Παντελεήμων Τσαλούπης διοργάνωσε, μετὰ σύμφωνον γνώμην καὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς, ἀπογευματινὰ κηρύγματα καθ' ἑκάστην Κυριακὴν. Εἰς αὐτὰ, παρ' ὅ,τι εἶναι ὀρθαί, προσέρχονται ἀκριετοὶ ἀδελφοὶ μὲ τῶν πολλοπλυσιασμοῦ τοῦ ἀκροατηρίου. Ὅλοι πρέπει νὰ προσέρχονται εἰς τὸ κήρυγμα τῆς Κυριακῆς ἀπὸ 5 1)2—6 1)2.

Τὰ Κατηχητικά

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ ἡμῶν Ἐπιτροπὴ ἀπευθύνει ἐμπνευσμένην ἐγκύκλιον πρὸς ἅπαντα τὰ Ἐκκλησιαστικά Κατηχητικά Σχολεῖα. Καὶ πράγματι πρέπει ὅλοι νὰ βοηθήσωμεν ὁλοψύχως τὰ Κατηχητικά ἡμῶν Σχολεῖα, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν φωτῶρια εὐσεβείας καὶ σταθμούς πνευματικῆς προπαρασκευῆς τῆς αὐριανῆς γενεᾶς.

Συνήγοροι τῆς ὑποθέσεώς μας

Μὲ συγκινητικὴν κατάπληξιν ἀνεγνώσαμεν τὸ κῆρυγμα τοῦ παλαιμάχου περιοδικοῦ «Τρεῖς Ἱεράρχαι» (μυρὸς Ὀκτωβρίου). Μὲ θάρρος, ὅπερ ἰδιαίτερος χαρακτηρίζει τὸν εὐσεβῆ καὶ μαχητικὸν αὐτοῦ διευθυντὴν κ. Παν. Βαρυμποσιιώτην, ἀπευθύνεται πρὸς ὅλους τοὺς Ἱεράρχας τῆς Πατρίδος μας καὶ ὑποδεικνύει εἰς αὐτοὺς τὴν ἀνάγκην νὰ εὐρεθῇ εἰς δεύτερος Φλωρίνης, διὰ νὰ ἡγηθῇ τῆς κινήσεως ἡμῶν. Χαρακτηρίζει τὸ κήρυγμα ἡμῶν ὡς «εὐσεβὲς καὶ μαχητικόν».

Ἡ ὁποία πρέπει νὰ ἀξιοποιηθῇ, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ὀρθοδοξίας. Ὅλοι πρέπει νὰ διαβάσουν τὸ ἀρθρον αὐτό. Ἀσφαλῶς τοιαῦτα φωναὶ εὐσυνείδητοι καὶ τίμιοι θὰ ἐπιφέρουν ἀγαθὸν ἀποτέλεσμα. Τὸν ἐλκετὸν καὶ πολυσέβαστον κ. Πρόεδρον καὶ τοὺς συνεργάτας του εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.

«Ἐνὸς κακοῦ γενομένου μύρια ἔπονται»

Ἐπόμενον εἶναι οἱ παραβάται καὶ οἱ ἔνοχοι πάντοτε φωνάζουν διὰ νὰ ἀποπνίξουν τὰς εὐθύνas των. Αἱ ὕβρεις καὶ αἱ ἀσχημίαι ἀποτελοῦν συνήθη συνοδίαν τοῦ θράσου καὶ τῆς ἀναιδεΐας.

Τὸ δημοσιογραφικὸν ὄργανον τοῦ π. Εὐγενίου Τόμπρου ἐξαπέλυσε καὶ πάλιν μύθους καὶ βέλη ἐναντίον σεβαστῶν ἀνδρῶπων τῶν γραμμάτων καὶ ἀντιπάλων των.

Ἀφοῦ δὲν ἐσεβάσθησαν κανένας καὶ μακράναια παραδόσιν, εἰς τὸ πραξικόπημα τῶν χειροτονιῶν των, θὰ σεβασθοῦν τοὺς υπερασπιστάς των; Ἀστεῖο πρᾶγμα!

Ἡμεῖς πάντως μειδιῶντες ἀντιπαρερχόμεθα καὶ τὰς φωνὰς τῶν φωνασκοῦντων καὶ τὰ λιβελλογραφήματα μερικῶν-μερικῶν πού τὰ προστατεύουν πάντοτε μὲ ξένας ὑπογραφάς. Ἐν καιρῷ καὶ ἀφοῦ ἐξαντλήσουν, ὡς ὑπόσχωμαι τὸ θέμα των, θὰ ἀπαντήσωμεν. Ἡ ἰδία των ἢ συμπεριφορὰ τοὺς καθιστὰ ἀξιοθρηνήτους! Χρειάζεται ἄραγε καὶ ὁ ἰδικὸς μας οἶκος;

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦνται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ ὀφειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνεται ΜΟΝΟΝ πρὸς τὸν Ταμίαν Ἱεροῦ ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ, ὁδὸς, Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι.

(Ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς)

Θρησκευτικὸν Συνέδριον

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).

Τὸ Δ.Σ. τῆς Ἑλληνικῆς Θρησκευτικῆς Κοινότητος Θεσσαλονίκης συγκαλεῖ διὰ τὴν 20ὴν Νοεμβρίου 1961 ἡμέραν Κυριακὴν συνέδριον τῶν κυριωτέρων παραρτημάτων Μακεδονίας, Θεσσαλίας καὶ Θράκης. Σκοπὸς τοῦ συνεδρίου εἶναι ἄφ' ἑνὸς μὲν νὰ ἐξετάσῃ τὰ ἀπασχολοῦντα τὸν Ἱερὸν ἡμῶν Ἀγῶνα ζητήματα, ἄφ' ἑτέρου δὲ νὰ καταδείξῃ ὁποῖαν πραγματικὴν ζήτησιν ὑφίσταται ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ Ἔθνος, ὅταν ταῦτα ἐκκλίνωσι τῶν θρησκευτικῶν καὶ ἐθνικῶν παραδόσεων. Τὰ κυριώτερα τῶν θεμάτων τῆς ἡμερησίας διατάξεως εἶναι: Λεπτομερὲς ἐξέτασις τῶν ἀπασχολοῦντων τὸν Ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα ζητημάτων καὶ συντονισμὸς ἐνεργειῶν πρὸς προώθησιν καὶ ἐπίλυσιν αὐτῶν, κατάργησις 45)1951 Συντακτικῆς πράξεως, ὑποχρεωτικῆς καταχώρησις ληξιαρχικῶν πράξεων ἐν τοῖς ληξιαρχικοῖς βιβλίοις τοῦ Κράτους τῶν μυστηριακῶν πράξεων, τελουμένων ὑπὸ κληρικῶν, μὴ ὑπαγομένων εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς Ἐπισήμου Ἐκκλησίας. Ἀπαλλαγὴ ἀπὸ οἰασθήποτε εἰσφορὰς, φόρου, ἢ ἐνοριακοῦ δικαίωματος ὑπὲρ τοῦ Κλήρου τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας, Σύγ-

κλησις ἐιδικῆς συσκέψεως ἐν Ἀθῆναις, ἐπιμελεῖα Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ Π.Θ.Ε.Ο.Κ. ἐξ ἀντιπροσώπων αὐτῶν καὶ ἐξ ἀντιπροσώπων ἐκ τῶν κυριωτέρων Κοινοτήτων τῆς Ἑλλάδος κλ. π..

Τὸ ὅλον Συνέδριον θὰ γίνῃ μετὰ κατανυκτικὴν λειτουργίαν καὶ ἐπιμνημόσυνον τελετὴν ὑπὲρ μακαρίας μνήμης καὶ αἰωνίου ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου ἡμῶν Ποιμενάρχου.

Πρόκειται περὶ σημαντικοῦ γεγονότος, διὰ τὸ ὅποιον εὐχόμεθα ὁλοψύχως καλὴν ἐπιτυχίαν, τὴν ὁποῖαν ἄλλωστε καὶ πιστεύομεν.

ΟΙ ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ ΤΟΙΧΟΥ 1961

Μὲ πλουσίαν καὶ πρωτότυπον ὕλην κυκλοφοροῦν καὶ ἐφέτος οἱ ἡμεροδεῖκται τοίχου, συνταχθέντες ὑπὸ τοῦ Ὀσιολογιωτάτου Μοναχοῦ κ. Ἀντωνίου Μουσιάνου, Ἀγιορείτου.

Ἡ διάθεσις θὰ γίνῃ κατὰ παραγγελίαν.

Παρακαλοῦμεν δηλώσατε ποσότητα.

Ἐπίσης παρακαλοῦνται οἱ ὀφειλόντες ἡμεροδείκτης περυσινὸς ἢ καὶ παλαιότερους, ὅπως σπεύσωσιν καὶ ἐξοφλήσωσιν αὐτοὺς, ἵνα οὕτως βοηθήσωσιν οἰκονομικῶς εἰς τὴν ἐκτύπωσιν τῶν νέων ἡμεροδεικτῶν!

Οἱ πάντες πρέπει νὰ ἀποκτήσωσι τὸν ἐξαιρετικὸν ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΗΝ ΤΟΙΧΟΥ 1961